

kunne driste sig til at staa op her og oplæse den, sagde: „De tager fejl, saaledes er det ikke, jeg har ikke været af den Karakter, at jeg vilde afvise, at man udstedte Friaktier. Nej, jeg erklærede tværtimod, at jeg var villig til at give Friaktier, skønt jeg ikke syntes om det, men jeg var villig til at give Friaktier, men en speciel Form; Obligationsudstedelse, var jeg imod, fordi jeg maatte mene, den var skadeligere end den anden“, og tillige oplyste: „Jeg har været inde i hele Krigstidens Forretningsliv paa en saadan Maade, at jeg ikke tror, det er hensigtsmæssigt, at jeg nu kaldes frem til at være Udenrigsminister her i Landet“.

Jeg fatter ikke, at Direktør Cold efter den Opfattelse, man har haft af ham, ikke har sagt dette til det Parti, som ud fra fuldkommen blinde og naive Forestillinger, saaledes som det ærede Medlem Hr. Brønsen jo har udtrykt dem, har kaldt ham frem. Det var ogsaa derfor, at jeg, den Dag Hr. Cold sad mellem de Herrer, sagde til ham: Det vil vise sig at være en Misforstaaelse, hvis Ministeriet tror, at det er blevet styrket ved at have taget Hr. Cold til Udenrigsminister, og det er ogsaa en Misforstaaelse, hvis Hr. Cold tror, at han er blevet styrket ved at forlade sin tilbagetrukne Stilling og tage Plads mellem lutter svage Mænd. De to Parter, Udenrigsministeren og Ministeriet, har gensidig svækket hinanden. Hr. Cold burde, den Gang man opfordrede ham til at indtræde i Ministeriet, have oplyst, hvorledes han stod, men der var maaske Forhold, som gjorde det forklarligt, at han bøjede sig for et Tryk udefra.

Dernæst vil jeg ogsaa gerne pege paa et ganske enkelt Punkt. Det er nu ved Undersøgelseskommissionens Udtalelser fuldkommen fastslaaet, at de af denne skildrede Spekulationskøb i Tiden til Marts 1916 intet som helst har med Erklæringen af 11. Juli at gøre, og at man med Hensyn til Juli-Erklæringen altsaa kun kan bebrejde Hr. Cold det, som er fremført fra anden Side her: Det er dog ejendommeligt, at man praktiserer ukendte Folk Aktier paa til en Kurs af 270, naar man mener, at de kun er 205 værd. Dette er det eneste Forhold, hvori Erklæringen og Spekulationen kan bringes til hinanden. At den ikke er udstedt i Spekulationsøjemed, er altsaa fuldkommen klart. Men der er i denne Sag endnu et Forhold, som det synes mig, at ingen er mere interesseret end den nuværende Udenrigsminister i at faa klaret, og det er den mægtige

Salgsforretning, som fandt Sted i de Timer, da Direktør Cold havde billiget, at hans Erklæring om Aktiernes Værdi henlaa uoffentliggjort.

Det forekommer mig allerede at være et mærkeligt Svaghedstegn, at en Direktør, som vil skride ind imod en efter hans Opfattelse urigtig Værdsættelse fra Børsens Side af hans Selskabs Aktier, og som vil gaa til et saa opsigtsvækkende Skridt som at offentliggøre en Erklæring, der siger: I vurderer Aktierne saadan og saadan, men jeg siger jer, de er ikke saa meget værd — at han paa Begæring af et Blad gaar ind paa at lade Erklæringen hvile, saa at der bliver en Mulighed for, at Folk, der paa en eller anden Vis har faaet Kendskab til Erklæringen og ved, at den vil fremkomme, bortselger deres Aktier til den Pris, som de endnu stod i, førend Erklæringen kom, og derved fører over paa andre nogle Aktier, som i Morgen vil være af en lavere Værdi. Det hører jo med til den almindelige Børsmoral, at det ikke anses for uhonnet at sælge Papirer, som man mener vil falde i Morgen, med andre Ord at føre en Risiko over paa andre. Det hører med til hele Børslivet, og det er der intet at sige til. Men naar der foreligger en Omstændighed, som vil foraarsage Fald, da at benytte denne Viden til at føre Aktierne over paa andre Hænder, der saa vil komme til at bære Tabet i Stedet for en selv, anses ikke for at være hæderligt, det anses det bl. a. ikke for i Landmandsbank-Affæren, eftersom man jo bl. a. i høj Grad har rettet sin Opmærksomhed paa, om nogen, der har kendt Forholdet til 9. Juli-Erklæringen, har benyttet denne Viden til at sælge sine Aktier til en højere Værdi og derved ført sit Tab over paa andre. Det har man i Landmandsbank-Affæren anset for særdeles lastværdigt, og man har taget visse Konsekvenser deraf.

Men den 11. Juli skete der altsaa dette, at Folk, der havde været vidende om, at der vilde fremkomme en Erklæring, som vilde slaa Aktierne ned i Værdi, fik solgt meget betydelige Poster. Ingen kan mere end den nuværende Udenrigsminister være interesseret i, at det kommer frem, hvem det er, som har draget sig denne Viden til Nytte, hvem det er, som har foretaget denne meget omfattende og meget lukrative Spekulationsforretning den 11. Juli. Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg tager ganske fejl, hvis han tror, at det i alt væsentligt var nogle Redaktionssekretærer eller Journalister ved „Ber-